

Sygn. akt X K 1107/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy - Gdańsk Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim Marcina Kurzepy

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 roku sprawy **L. K. (K.)**, syna A. i H. z domu C., urodzonego (...) we W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 sierpnia 2015 roku w miejscowości G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki S. (...) o nr rej. (...) włączając się do ruchu przy wyjeżdżaniu z posesji przy ul. (...) na drogę nr (...), w wyniku niedostatecznego obserwowania grogi nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) H. S. w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania innego pojazdu, jadącego w kierunku P., w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów, czym nieumyślni spowodował u H. S. obrażenia ciała w postaci złamania trzonu mostka, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. ustalając, iż w okolicznościach nie budzących wątpliwości oskarżony L. K. dopuścił się popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 177 § 1 k.k. i przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umarza na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz H. S. nawiązkę w kwocie 3.000 zł (trzech tysięcy złotych);

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: wydatki w kwocie 164,99 zł (sto sześćdziesiąt cztery złote 99/100) oraz opłatę w kwocie 100 zł (sto złotych).

Sygn. akt X K 1107/15

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy wysokości nawiazki wymierzonej oskarżonemu L. K., Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Uznając, że L. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177§1 k.k., Sąd doszedł do przekonania, że w świetle wszystkich ujawnionych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów sprawstwo L. K. nie budzi wątpliwości. Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe potwierdziło, iż oskarżony w dniu 20 sierpnia 2015 roku

w miejscowości G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki S. (...) o nr rej. (...) włączając się do ruchu przy wyjeżdżaniu z posesji przy ul. (...) na drogę nr (...), w wyniku niedostatecznego obserwowania grogi nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) H. S. w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania innego pojazdu, jadącego w kierunku P., w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów, czym nieumyślni spowodował u H. S. obrażenia ciała w postaci złamania trzonu mostka, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni, wyczerpując tym samym znamiona przestępstwa z art. 177§1 k.k.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzuconego L. K., jak również te, które wskazują na jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważał, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się L. K., jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności. L. K. spowodował wypadek drogowy nieumyślnie, w żaden sposób nie próbował oddalić się z miejsca zdarzenia.

Sąd miał ponadto na uwadze rodzaj naruszonych przez oskarżonego reguł ostrożności i to tak w aspekcie obiektywnym, gdyż reguły bezpieczeństwa w ruchu drogowym dotyczą wszystkich jego uczestników i wynikają wprost z cytowanej powyżej ustawy prawo o ruchu drogowym, jak i subiektywnym – w tym zakresie oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym nieumyślnie, dlatego też przyjąć należy, również w kontekście uprzedniej niekaralności L. K. (w tym za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji), iż była to sytuacja incydentalna. Związana ona była w ocenie Sądu z jedynie chwilowo błędnym procesem decyzyjnym oskarżonego, zaś żadna z ujawnionych okoliczności nie wskazuje, aby była to stała tendencja w taktyce jazdy L. K.. Obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony, choć wymagały długotrwałego leczenia, nie należały do rozległych i zagrażających jego życiu.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, zwrócić należy uwagę na jego dotychczasowy sposób życia. L. K. nie był uprzednio w ogóle karany sądownie, pracuje, utrzymuje rodzinę. Wskazuje to na nienaganny tryb jego dotychczasowego życia i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Uznając zatem w świetle powyższego, że wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko L. K. na okres próby wynoszący rok. Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresu próby w takim właśnie wymiarze, uznając, iż taki czas będzie wystarczający do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Umarzając warunkowo postępowanie karne wobec L. K., Sąd mógł również w trybie art. 67 § 3 k.k. orzec wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów wskazany w art. 39 pkt 3 k.k., w wymiarze do 2 lat. W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż zakaz taki orzeka się w szczególności wtedy, kiedy z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez daną osobę, zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. W przedmiotowej sprawie L. K. przypisano winę w odniesieniu do występków przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jednak w ocenie Sądu, okoliczności tego czynu nie wskazują, aby prowadzenie przez oskarżonego w przyszłości pojazdów mechanicznych, zagrażało bezpieczeństwu w komunikacji. Niewątpliwym jest, iż L. K. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Uchybienie oskarżonego

było jednak jak już wskazano powyżej incydentalne i nic nie wskazuje, aby nie ustępowanie pierwszeństwa w sytuacji drogowej, która do tego obliguje, stanowiła stałą tendencję w (...). Oskarżony nie był uprzednio karany sędownie, a zatem również nie był karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Pojedyncze zdarzenie drogowe, związane z naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nawet o określonych skutkach dla zdrowia pokrzywdzonego, nie może w ocenie Sądu stanowić wystarczającej podstawy do orzeczenia wobec L. K. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W całości ujawnionego materiału dowodowego, brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony stwarzał bądź jako kierujący zagrożenie w komunikacji drogowej. W obecnych czasach powszechności samochodu jako środka przemieszczania, orzeczenie w tym zakresie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w ustalonych w sprawie okolicznościach, przekraczałoby (art. 56 k.k. w zw. z art. 53 k.k.) stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu i czyniłoby reakcję karną w związku z występkiem L. K. nieadekwatną.

Pokrzywdzony H. S. złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonego. Orzeczenia takiego obowiązku jest obligatoryjne w przypadku warunkowego umorzenia postępowania. Pokrzywdzony w żaden sposób nie udokumentował czy to kosztów leczenia, czy rehabilitacji, czy zakupu pojazdu, który uległ zniszczeniu w wyniku zdarzenia. Jednocześnie pokrzywdzony przyznał, iż w związku ze zdarzeniem uzyskał od zakładów ubezpieczeń łącznie kwotę 10.800 zł (3.800 zł za samochód i 7.000 zł z tytułu leczenia). Zdaniem Sądu bez stosownych dokumentów brak jest podstaw do uznania, by szkoda poniesiona przez pokrzywdzonego była wyższa niż kwota uzyskanych odszkodowań. Dlatego też Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego H. S. nawiazkę w kwocie 3.000 złotych. Wymierzona nawiazka ma przede wszystkim zadośćuczynić pokrzywdzonemu za jego krzywdę, której niewątpliwie w związku z charakterem odniesionych obrażeń, jak również dolegliwościami po zaistnieniu przedmiotowego wypadku drogowego, H. S. doznał. Orzeczone nawiazka ma również na celu dodatkowe podkreślenie akcentu wychowawczego i probacyjnego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności L. K.. Ustalając wysokość nawiazki, Sąd miarkował ją do poziomu uzasadnionego okolicznościami sprawy (charakteru i rozległości obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego, jak również wysokości dotychczas uzyskanych przez niego odszkodowań).

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego L. K. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, Sąd obciążył go tymi kosztami w całości i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Oskarżony na bieżąco osiąga dochody, jest właścicielem domu oraz samochodu i cieszy się dobrym stanem zdrowia. Wskazane okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, aby uiszczenie kosztów postępowania było dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.